

Heyran

Tirîfe Doskî

Ez...
xerîbya bêhna te dikim
xwezî min têr têr bêhn kirba te
ta bêhna te ez girtibam.

Xwezî ji xêra Xwedê û mîrê miradan re, min kunîleyên laşê xwe yê zuha ji bêhna xwêdana bedena te dagirtiban. Li gel her dilopekê, hizrek min ji hêlîna xwe, ber bi sînoren keskesora bilind ji bilindiya tîpên navê te li sahiya asmanan, firîba. Çunkî tu merd î û ez merd im, ez dê firek ji bayê bêhna bedena te bidim gulan da ku bejnên xwe pê bixemlînin û dezgirên xwe pê binazelfînin demê ku pelatînkên çengsofî li hawîrdor sema eşqek sermedî li gel bijkujan saz dikin. Ez dê firek ji bêhna bedena te bdim sitêrkan da ku xwe pê tahêr bikin û li şev nivên şevan di hembêzên mêrên xwe de bêhtir şewq bidin.

Bîra te dihê; demê ku çavên te û çavên min car dibûn gilop bi dîwarên sipî ve, car jî dibûn sitêr li şevistana wî bajêrê germ ji germa hinavên me?

Ez dê firek bayê bêhna bedena te bidim darkajan da ku çavên xwe pê kil bikin û li benda dû aşiqên wek me bimînin gava ku li jêr sîbera wan damanê bi peyvan û maçan dikin... na na! Gava ku biryar didin, ku gunehê xweş û rewa bikin.

Ez dê firek j bêhna bedena te bdim deryayê, da ku xwe pê bişû berî henaseya xwe bike di guhê eqyanûsî de û hizar hizar deravên zelal bizên, berî ku kefa sipî beravên bendeman û bêrîkîrîkî binixêve. Ez dê firek ji bêhna bedena te bdim baranê da ku şerm ji xwe neke katê ku xezelê bi axê dike, da ku cihên pê te herdem ter û kes bimînin û yêdî xelk qesta serên milan neke ji bo nivêja baranê (qurbana erdê tu lê).

Ez dê... Û dê... Û dê...!

Ez dê firek bayê bêhna bedena te bidim dûkêla sedsala bîst û yekê demê ku li gel ewran dibe cot. Ez dê firek bayê bêhna bedena te bi agirê dîrokê de bikim ji bo ku bivemre û yêdî aşfî bibe stiran li ser devê zarok û pîr û kalan seranser hêlên pan û dirêj.

ax...

bêhna te çend xweş e!

Sûr e, wek xwêdana eniya rezvanên gundê me berî enfalê

rohn e, wek şîrê dayika min berî ku birêje ser axê

ter e, wek wan şikeftên hêj kes bi ser hilnebûyî

wek perrên nîsanokan,

ez te di bêhna te de dibînim

çavan li min diniqînî

û dibêjî: ez heyranî kê bim? Ez gorî kê bim?

Ez dibêjm: heyranî min!

Tu dibêjî: û kî din?

Ez dibêjim: dîsan min!

Bermayikên xewna xwe ji bêdera sîngê te vêdidim
gumanan berba dikim
hezên tozgirtî bi bêhna bedena te ter dikim û
di baxçeyên dilê te de diçûnim
berî ku tu av bidî,
abrûyên xwe digehînin hev û
li min dinêrî
ji çavên xwe awiran diweşînin kelexê min
û berî ku min biêşînin
dibêjî: ez heyranî kê bim?

Bi avek şîn,
û hezên şîn,
maçên şîn,
em çûn û çûn
gehiştin derazînkê behîstek şîn!

Pêk ve, wek rêvingekê û sîbera wî, bi roj xwe ji rojê vedidizin û bi şev jî xwe bi danga heyvê ve digirin ji bo ku serê rêkan wînda nekin. Car bi gavan, car jî bi maçan sîmên sînoran li dûv xwe dihêlin û digihin cihên dûr dûr... kes lê nîne, belê hindêk caran ez û tu... û hindêk caran tu û ez.

Ez, bi davên xwe yên hevrûşimî û tu jî bi belgên payiza xwe ya dawiyê, gilwazeyek şîn çêdikin û bi ser banê asmanî ve dihilawîsin, ji bêhna te aviz dibim û meha min li çavên te dikeve, tinê cavên te ji ber ku hemûyê dibêjin. Belê, çavên te jî wek dû Hacîreşkan difirin... difirin, hêlîna xwe li nav tevne gilwazî ava dikin, hîngê vediciniqî û wek zarokê li roja cejnê bê cil mayî, li ber sîha min xwe diqurîsînin û dibêjî: ez heyranî kê bim?

Û ez, wî hestê kesik bi giyayek zer dinxêvim û şerî li gel dîwaran û qulaçkên tarî, li gel hez û hesretên xwe dikim. Ser û sîma ji wêneyên bizmardayî direvin û bi leqan dihêne min û pirsyara êvara direng ji min dikin. Pirtûk, rûpel rûpel ji min dipirsin û hemî bersivên pêşwexit amade disojin weku dîlkê min, diqerqîçin weku çiq û takên min, dikuzirin wek mûyên laşê min, dibuhijin wek henaseyên min, hemû têkde dibin xweliyek reş û ez bi serê xwenên xwe werdikim.

Wî demî tu li kûderê yî?
Xerîbim ... xerîb
De were û bibêje: ez heyranî kê bim?

Zalim...
serê çend salan e
tu gulên min li baxçeyek din diçûnî
Bi herdû lepan av didî
û di navbera (Sefa û Merwe) de ez li benda te dimînim

Zallim...

nizan li peristgehan dikim
ey Xweda, ma qey demsalê buharê nahê?
Ez têhnî me... dişehitim
û tu jî di xewnên xwe de
li bin baranê heldiperî û hêj dibêjî: ez heyranî kê bim?

Hestên min yên azirî, bi xwarina laşê min yê qûtîkirî û tavnedîtî, tenah dikin. Lavjên tijî henase û bêhna bedena te berdidin sîngê min yê pawankirî. Henaseyê, kerbê, eşqê, jiyana û bendemanê dikim bûk, bûka baranê û zavayekê ji berzexî dihînim da ku hîzara wî bike şemilk û nivêjan bike û b dengê ku hez dikim bibihîsim bibêje: ez heyranî kê bim?

Li êstgehek sahî, seqaqûş û kevokên şîr şaperên xwe dikin kiras û elho jî li hindav birînên min difre, dizvire, bi zimanê Feqê Teyran dibêje here û li pey bigere:

Nihal bi nihal
çiya bi çiya
pencer bi pencer.

Wek bûjinek bedbext û bendemayî, ku tavsork mêrê wê li gel xwe ji cengek şikestî bizivirîne, bêdeng bike hawar û mereqên xwe bike qeftek yan tancek bo serê çinarekê yan zinarekê yan bajarekê, eger hat da bizane ku dewsa te gul in, mereq in, maç in, li cihê her pêngavekê maçekê dabihîne...

Bike nav, bike nîşan.

Û li êstgeha tavê lê dayî û zerafî daye gulan, hêj ez çaverê me. Xanîkê ku me bi kevran çêkirî dibînim û dem bo demî lê mexel dihêm. Ez dizanim li pişt dîwarê pêncê te xwe veşartîye da ku min bitirsînî, yan bilerzînî, yan jî hinarkên rûyê min sor bikî.

Li bîra te dihê... te nedihêla ez li gel kuran yariyan bikim, da ku min maçî nekin?

Te digot: bi tinê, ez dê te maçî bikim!

Û pêncokên destê min te maçî kirin!

Ji hîngê de...

ez hez ji maçan û pêncokanê dikim

ji hîngê de...

ez dixwazim dîsan bibim zarok û zarok bimînim

belê, hindî hind tu mezin î

dibêjim qey dê niho bizivirî û dîsan bibêjî: ez heyranî kê bim?